

Szergej Jeszenyin versei

Bokraink közt

Bokraink közt már az ősz barangol,
kóró lett a fényes laboda.
Zizegő, szép zabkéve-hajadról
nem álmodom többé már soha.

Arcod haván bogyók bíbor vére –
szép voltál, te kedves, illanó!
Szelíd, mint az alkony puha fénye,
s fehéren sugárzó, mint a hó.

Szemed magvai kihulltak régen,
neved, a törékeny, messze szállt.
Gyűrött sálam őrzi már csak híven
fehér kezed hársméz-illatát.

Amikor a háztetőn a hajnal
macskamódra, lustán lépeget,
emlegetnek tűnődő szavakkal
vízimanók, dúdoló szelek.

Kéklő esték azt suttojják rólad:
 álom voltál, elhaló zene.
 De tudom – aki formálta vállad,
 fénylő titkoknak volt mestere.

Bokraink közt már az ősz barangol,
kóró lett a fényes laboda.
Zizegő, szép zabkéve-hajadról
nem álmodom többé már soha.

Én vagyok

Én vagyok a falu utolsó
költője, híd az én dalom.

A nyírfák tömjénfüstöt ontó
búcsúmiséjét hallgatom.

Aranyos láng pilléje rebben,
s elful a faggyú-mécseken.
Kopott faóra üt rekedten,
megőrlí lassan életem.

Szelíd mező... De holnap rajta
mohó vas-vendég robog át,
és tépi erőszakos karja
a hajnalszínű gabonát.

Idegen vaskarok, mogorvák,
az ilyen dalt nem tűrik el.
Kalász-lovak fejük lehajtják –
nekik a régi gazda kell.

Felsír velük a szél, az árva.
Haláltánc von fehér lepelt...
Az óra hördül nemsokára,
rekedten mondja, hogy: betelt.

Ég veled
barátom

Ég veled, barátom, isten áldjon,
elviszem szívemben képedet.
Kiszabatott: el kell tőled válnom,
egyszer még találkozom veled.

Isten áldjon, engedj némán elköszönnöm.
Ne horgaszd a fejedet, hiszen
nem új dolog meghalni a földön,
és nem újabb, persze élni sem.

[illegible]

(Délmagyarország, 1991. november 9.)

Vissza [AZ IDŐ TÉRKÉPJELEI / Jeszenyin öngyilkossága](#) című oldalra